

Ἡ σφάιρα μας, ἀπ' τοὺς σεισμὸς ἀτελείωτων πολέμων, πῆρε τὸ χροῖμα τοῦ αἵματος, τὸ σχῆμα τῆς γροθιάς καὶ τὴν τροχιά τῆς ἔσερνε στὸ ζόφο μαῦρος δαίμων, μὰ ἡ ἀξίνα σου τὴν πελεκᾷ σὰν ἀγαλμα ἠμορφιάς.

Τὸ ἔργο σου ὁ Λένιν σφάραξε μὲ τῆς πράξης τῆ βούλα καὶ ἀρχισε ἡ ΕΣΣΔ τὴν πρόβλεψή σου δολοκίμηση νὰ ζεῖ — μπρὸς στὸν καθρέφτη τ' οὐρανοῦ λευτερωμένη δούλα ρουφάει τὸν ἥλιο δένοντας τὸ τραῦμα τῆς μαζί.

Μάρξ, ἐγερτήριο σάλπισμα ἡ λαλιά σου ἤχει στὴν πλάση· μὲ ὅσα ἐργατῶν γίναν ταχεῖς τῆς Ἱστορίας τροχοί· στὸ κάτεργο ἡ σκλαδιὰ θὰ μπεῖ κ' ἡ σκιάδα γῆ θὰ λιάσει· τῆ μουσικεμένη πέσσα τῆς ἀπὸ δακρύων βροχή.

Δὲ θὰ χτυπάει ἀμείλιχτη ἀγωνία τὸ μελίγγι· μήτε ἡ καρδιὰ ἀπὸ σκελετοὺς μαχῶν θάναυ φραχτή· Νοῦ κ' αἰσθημα σὲ φιλικὸν ἀγκάλιασμα θὰ σφίγγει γαλήνη γόνιμη, ἔτοιμη νὰ δώσει, νὰ δεχτεῖ.

Οἱ ἄνθρωποι δὲ θὰ βλέπουνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο ἐνέδρα καὶ δὲ θὰ ζοῦν τῆς μοναξιάς τὸ δράμα στὴ σιωπή· ὠραῖοι καὶ ἀπλοὶ κ' ἐλεύθεροι σὰν τὰ δουνίσια κέδρα θὰ χαιρετιοῦνται γνώριμοι κάτω ἀπὸ μιὰ σκεπή.

Ε Σ Σ Δ

Χαίρε Ρωσία, συντρόφισσα. Στὸ νέον δρίζοντα τῆς γῆς, ἥλιου σημαία ριπίζεται ἡ ἐργατικὰ ποδιὰ σου. Τοῦ κόσμου οἱ προλετάριοι, πίσω ἀπ' τὰ τεῖχη τῆς σιγῆς, ἀκοῦν τὸ χάλκινο παλμὸ τῆς σταθερῆς καρδιάς σου.

Τραχὺ τραγοῦδι στῶν τρακτέρ τὰ πλήκτρα κρούει κραταῖά καὶ ἀδρά τὸ ροζιασμένο, τὸ ζεστό, τ' ἀδερφικό σου χέρι.

Μὲς στὰ σοχόζ, μὲς στὰ κολχόζ, ὁ εἰρηνικός στρατὸς σου δρᾷ, σπέρνει σὲ κάμπους ἄμετρος τὸ ρόδο καὶ τ' ἀστέρι.

Δικός του ὁ σπόρος κ' ἡ σοδειά. Τ' ἀλέτρι σπρώχνει ἡ Λευτεριά. Δὲν ἔχει σύννορα τὸ Φῶς. Ἐμπρός. Καί, νάτα τὰ ἔργα.

Σὰ γεφυράκια τῆς χαρᾶς, τὰ στάχια, ἀπὸ καρπὸ βαριά, γέρνουν στὸ φῶς, κ' ἐκείνα φῶς, τῆ χρυσαφιά τους βέργα.

Ἵψικαμίνων στόματα, ἐγκάρδια στὸ ἄπειρο γελοῦν.

Τὴν πείνα, ἡ ὀργὴ τοῦ κάρδου, μὲ δόντια φλόγας, τρώει.

Κοίτα, μπρὸς στὰ Πεντάχρονα, τοὺς ἀγρίους τοὺς λαίμους λυγοῦ οἱ ποταμοί, καὶ τοὺς πέρνου γκέμια : τὰ Ντυνπροστρόϊ.

Ράγες τῶν τραίνων φεύγουνε στὴ Σιδηρία. Τὴν ἀνθρωπιά, φορτίο λαμπρό, μὲ τὰ θαγόγια στέλνειε στὰ λευκά σου τοπία, ποῦ χιόνι τᾶθαθεν, ὦ ΕΣΣΔ, καὶ δένει τὴν πιά δίχτυ φιλίας τὸ Λένινγκραντ μὲ τὰ ὄρη τοῦ Καυκάσου.

Σάμπως παράθυρα πλατιά στὴν αὐγινὴ φεγγοδολή, ἀνοίγονται, ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὰ χέρια, τὰ διδλία.

Κύκλοι ἀρκτικοὶ γκρεμίζονται στῆς ἐπιστήμης τῆ βουλῆ, καὶ στῶν σκιῶν τὰ ἐρείπια, τὸ φῶς χτίζει ἡ φιλία.

...Πρῶτα τὸ κνοῦτο τύπωνε στὴ σάρκα μούντζα καὶ ντροπή· στρῶναν τὸν ἄνθρωπο, χαλί, κάτω ἀπ' ἀγροίκων μπῶτα· μπόλιαζε ἡ πείνα τὰ παιδιὰ μὲ δισταγμὸ καὶ μὲ σιωπή· κ' ἡ σκέψη, ἀνάπηρη, ἔτρωγε τῆς πίκρας τὴ μορμιτότα.